

Vec C-505/19

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

3. júl 2019

Vnútroštátny súd:

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

27. jún 2019

Žalobca:

WS

Žalovaná:

Spolková republika Nemecko

PRACOVNÝ DOKUMENT

VERWALTUNGSGERICHT WIESBADEN

(Správny súd Wiesbaden, Nemecko)

UZNESENIE

V konaní v správnej veci

WS,

žalobca,

[*omissis*]

proti

Spolkovej republike Nemecko,

[*omissis*]

žalovanej,

vo veci

práva na ochranu osobných údajov

Verwaltungsgericht Wiesbaden (Správny súd Wiesbaden)
[*omissis*]

27. júna 2019 rozhodol:

1. Konanie sa prerušuje.
2. V konaní sa podľa článku 267 ZFEÚ kladú Súdnemu dvoru Európskej únie nasledujúce prejudiciálne otázky:
  - a) Má sa článok 54 DVSD v spojení s článkom 50 Charty vykladať v tom zmysle, že ak nemecká prokuratúra zastaví začaté trestné konanie po tom, čo obvinený splní určité podmienky, najmä zaplatí určitú peňažnú sumu, ktorú stanovila prokuratúra, je zakázané už začatie trestného konania pre ten istý čin vo všetkých zmluvných štátoch Dohody uzatvorenej medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach zo 14. júna 1985 (schengenské *acquis* podľa článku 1 ods. 2 rozhodnutia Rady 1999/435/ES z 20. mája 1999; Ú. v. ES L 239, 2000, s. 13; Mim. vyd. 19/002, s. 3; ďalej len „DVSD“)?

- b) Vyplýva z článku 21 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (v konsolidovanom znení zo 7. júna 2016, Ú. v. EÚ C 202, 2016, s. 47; ďalej len „ZFEÚ“) zákaz pre členské štáty vykonať žiadosti tretích štátov o zatknutie v rámci medzinárodnej organizácie, akou je Medzinárodná organizácia kriminálnej polície (Interpol), ak je osoba, ktorej sa týka žiadosť o zatknutie, občanom Únie, a členský štát, ktorého štátnym príslušníkom je táto osoba, oznámil pochybnosti o zlučiteľnosti žiadosti o zatknutie so zákazom dvojitého trestu tejto medzinárodnej organizácii, a teda aj ostatným členským štátom?
- c) Bráni článok 21 ods. 1 ZFEÚ už začatiu trestných konaní a predbežnému zatknutiu v členských štátoch, ktorých štátnym príslušníkom nie je dotknutá osoba, ak je toto zatknutie v rozpore so zákazom dvojitého trestu?
- d) Majú sa článok 4 ods. 1 písm. a) a článok 8 ods. 1 smernice (EÚ) 2016/680 v spojení s článkom 54 DVSD a článkom 50 Charty vykladať v tom zmysle, že členské štáty sú povinné prijať právne predpisy, ktoré zabezpečia, aby v prípade konania o definitívnom zastavení trestného stíhania vo všetkých zmluvných štátoch Dohody uzatvorenej medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach zo 14. júna 1985 (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 13; Mim. vyd. 19/002, s. 3) bolo zakázané ďalšie spracúvanie dokumentov Red Notice (červené obežníky) vydaných Medzinárodnou organizáciou kriminálnej polície (Interpol), ktoré majú viesť k ďalšiemu trestnému konaniu?
- d) Zaručuje medzinárodná organizácia, akou je Medzinárodná organizácia kriminálnej polície (Interpol), primeranú úroveň ochrany osobných údajov, ak neexistuje rozhodnutie o primeranosti podľa článku 36 smernice (EÚ) 2016/680 a/alebo neexistujú primerané záruky podľa článku 37 smernice (EÚ) 2016/680?
- e) Smú členské štáty ďalej spracúvať osobné údaje, ktoré tretie štáty v rámci Medzinárodnej organizácie kriminálnej polície (Interpol) uviedli v červenom obežníku („Red Notice“), len vtedy, ak tretí štát týmto červeným obežníkom rozšíril žiadosť o zatknutie a vydanie a požiadal o zatknutie, ktoré neodporuje európskemu právu, najmä zákazu dvojitého trestu?
3. Navrhuje sa, aby bol návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednaný v nalievavom prejudiciálnom konaní podľa článku 107 a nasl. Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

Odôvodnenie

I.

1. **Článok 50 Charty základných práv Európskej únie** (ďalej len „Charta“) (Ú. v. EÚ C 202 zo 7. júna 2016, s. 389) znie:

„Nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní za trestný čin, za ktorý už bol v rámci Únie oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom v súlade so zákonom.“

2. **Článok 21 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“)** (v konsolidovanom znení zo 7. júna 2016, Ú. v. EÚ C 202, 2016, s. 47) znie:

„Každý občan Únie má právo slobodne sa pohybovať a zdržiavať na území členských štátov, pričom podlieha obmedzeniam a podmienkam ustanoveným v zmluvách a v opatreniach prijatých na ich vykonanie.“

3. **Článok 54 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda** zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach z 19. júna 1990 (Ú. v. ES L 239 z 22. septembra 2000, s. 19; Mim. vyd. 19/002, s. 9) (ďalej len „DVSD“) znie:

„Osoba právoplatne odsúdená jednou zo zmluvných strán nesmie byť pre ten istý čin stíhaná inou zmluvnou stranou, a to za predpokladu, že v prípade odsúdenia bol trest už odpykaný alebo sa práve odpykáva alebo podľa práva štátu, v ktorom bol rozsudok vynesený, už nemôže byť vykonaný.“

4. **Článok 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/680** z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov príslušnými orgánmi na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií a o voľnom pohybe takýchto údajov a o zrušení rámcového rozhodnutia Rady 2008/977/SVV (Ú. v. EÚ L 119, 2016, s. 89) upravuje:

Zásady týkajúce sa spracúvania osobných údajov

1. *Členské štáty stanovujú, že osobné údaje sú:*

- a) *spracúvané zákonným spôsobom a spravodlivo,*
- b) *získané na konkrétne určené, výslovne uvedené a legitímne účely a nesmú byť spracúvané spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s týmito účelmi,*
- c) *primerané, relevantné a nie neúmerné vo vzťahu k účelom, na ktoré sa spracúvajú,*
- d) *správne a podľa potreby aktualizované; musia sa prijať všetky potrebné opatrenia, aby sa zabezpečilo, že sa osobné údaje, ktoré sú nesprávne z hľadiska účelov, na ktoré sa spracúvajú, bezodkladne vymažú alebo opravia,*
- e) *uchovávané vo forme, ktorá umožňuje identifikáciu dotknutých osôb najviac dovtedy, kým je to potrebné na účely, na ktoré sa spracúvajú,*

f) spracúvané spôsobom, ktorý zaručuje primeranú bezpečnosť osobných údajov, vrátane ochrany pred neoprávneným alebo nezákonným spracúvaním a náhodnou stratou, likvidáciou alebo poškodením, a to prostredníctvom primeraných technických alebo organizačných opatrení.

5. **Článok 8 smernice (EÚ) 2016/680** upravuje:

Zákonnosť spracúvania

1. *Členské štáty stanovia, že spracúvanie je zákonné iba vtedy a do takej miery, pokiaľ je nevyhnutné na splnenie úlohy realizovanej príslušným orgánom na účely stanovené v článku 1 ods. 1, a ak je založené na práve Únie alebo na práve členského štátu.*
2. *Právo členského štátu upravujúce spracúvanie v rámci rozsahu pôsobnosti tejto smernice stanoví aspoň ciele spracúvania, osobné údaje, ktoré sa majú spracúvať, a účely spracúvania.*

II.

6. Žalobca napáda červený obežník („Red Notice“) štátu mimo Európskej únie zaregistrovaný v Medzinárodnej organizácii kriminálnej polície (Interpol). Cieľom dokumentu Red Notice je podľa článku 82 Data Processing Rules, ktoré prijal Interpol, zistenie pobytu a zatknutie osoby na účely jej vydania. Žiadosť o zatknutie je založená na podozrení žalobcu z podplácania. Práve z dôvodu tohto podozrenia z podplácania viedla prokuratúra Mníchov I (Prokuratúra Mníchov I, Nemecko) vyšetrowanie, ktoré bolo na základe zaplatenia pokuty podľa § 153 a ods. 1 prvej vety StPO (Trestný poriadok) napokon zastavené (k otázke, či je prokuratúra nezávislým orgánom, pozri rozsudok SDEÚ z 27. mája 2019, C-509/18, ECLI:EU:C:2019:457; k otázke nezávislosti súdu pozri konanie C-272/19). To by znamenalo, že v dôsledku zastavenia trestného stíhania by platil zákaz dvojitého trestu, keďže prokuratúra členského štátu bez účasti súdu zastavila trestné konanie začaté v tomto členskom štáte po tom, čo obvinený splnil určité podmienky, najmä zaplatil určitú peňažnú sumu, ktorú stanovila prokuratúra (rozsudok SDEÚ z 11. februára 2003 v spojených veciach C-187/01 a C-385/01, Hüseyin Gözütok [C-187/01] a Klaus Brügge [C-385/01]; pozri tiež rozsudok SDEÚ z 29. júna 2016 vo veci C-486/14).
7. Cieľom dokumentu Red Notice, ktorý vydal štát mimo Európskej únie, je vypátrať žalobcu na základe zatykača prostredníctvom Interpolu vo všetkých členských štátoch, ktorých je momentálne 190, a teda aj vo všetkých členských štátoch EÚ, ako aj vo všetkých štátoch, ktoré sú zmluvnými stranami Schengenskej dohody. Spolková republika Nemecko dala v roku 2013 prostredníctvom Interpolu doplniť „dodatok“, podľa ktorého vnútroštátny ústredný orgán – Bundeskriminalamt (Spolkový kriminálny úrad, Nemecko) – vychádza z uplatnenia zákazu dvojitého trestu na skutkový stav, na ktorom je založená žiadosť. Dokument Red Notice, ktorý naďalej platí, má za následok, že žalobca sa nemôže zdržiavať v žiadnom z členských štátov EÚ a v schengenskom priestore bez toho, aby mu hrozilo, že

bude protiprávne zatknutý, keďže všetky štáty ho – napriek odkazu na zásadu *ne bis in idem* – zjavne z dôvodu dokumentu Red Notice zaradili na zoznamy hľadaných osôb.

8. Žalovaná síce vysvetlila, že žalobca údajne nie je uvedený v Schengenskom informačnom systéme (SIS). Žalobca je však podľa svojich vlastných prieskumov uložený vo vnútroštátnych databázach členských štátov Európskej únie a schengenských štátov.
9. Podľa článku 8 ods. 1 smernice (EÚ) 2016/680 je spracúvanie osobných údajov – v tomto prípade dokumentu Red Notice – zákonné iba vtedy a do takej miery, pokiaľ je nevyhnutné na splnenie úlohy v zmysle uvedenom v článku 1 ods. 1 smernice (EÚ) 2016/680 a je založené na práve Únie alebo na práve členského štátu.
10. To znamená, že článok 54 DVSD v spojení s článkom 50 Charty sa musia uplatniť aj bez záznamu v SIS. Podľa ustálenej judikatúry SDEÚ:
11. *„zásada ne bis in idem uvedená v [článku 54 DVSD] má v prvom rade v priestore slobody, bezpečnosti a spravodlivosti zabrániť, aby bola osoba právoplatne odsúdená v dôsledku toho, že využila svoje právo voľného pohybu, stíhaná za ten istý čin na území viacerých zmluvných štátov, a zaručiť právnu istotu prostredníctvom rešpektovania rozhodnutí verejných orgánov, ktoré nadobudli právoplatnosť, aj bez harmonizácie alebo aproximácie trestnoprávných úprav členských štátov“*

[rozsudok SDEÚ z 28. septembra 2006, C-150/05 (Van Straaten), bod 44; pozri tiež rozsudok SDEÚ z 27. mája 2014, C-129/14 PPU (Spasic), bod 63; rozsudok SDEÚ z 28. septembra 2006, C-150/05 (Van Straaten), bod 45 a nasl.; rozsudok SDEÚ z 9. marca 2006, C-436/04 (Van Esbroeck), bod 33; rozsudok SDEÚ z 10. marca 2005, C-469/03 (Miraglia), bod 32].
12. Článok 54 DVSD je kľúčovým právnym následkom zásady vzájomnej dôvery zmluvných štátov v ich príslušné systémy trestného súdnictva. To platí tiež a práve vtedy, keď sú s daným činom podľa rôznych trestných zákonov zmluvných štátov spojené odlišné právne následky [rozsudok SDEÚ z 28. septembra 2006, C-150/05 (Van Straaten), bod 44; rozsudok SDEÚ z 28. septembra 2016, C-467/04 (Gasparini), bod 30; rozsudok SDEÚ z 9. marca 2006, C-436/04 (Van Esbroeck), bod 31].
13. Obmedzenie uplatnenia článku 54 DVSD na trestné činy uvedené v SIS by bolo nezlučiteľné s týmito cieľmi. Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, ochrana dotknutých osôb, ako aj zásada vzájomnej dôvery zmluvných štátov v ich príslušné systémy trestného súdnictva sa musia uplatniť aj v prípade trestných činov, ktoré nie sú uvedené v SIS.
14. Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozsudku zo 6. septembra 2016, C-182/15 (Aleksi Petruhin/Latvijas Republikas Generalprokuratura,

ECLI:EU:C:2016:630), uviedol, že právo Únie v podobe článku 21 ZFEÚ sa uplatní aj vo vzťahu členského štátu s tretím štátom so zreteľom na vydávanie osôb (bod 30 citovaného rozsudku). To isté musí platiť vo vzťahu medzi členským štátom a tretím štátom, ak je súčasťou tohto vzťahu medzinárodná organizácia, akou je Interpol, ktorá sprostredkúva žiadosti o zatknutie a iné žiadosti kriminálnej polície. Riziká pre voľný pohyb občanov Únie, ktoré vyplývajú z toho, že pobyt v inom členskom štáte, než je členský štát ich pôvodu, je v dôsledku rizika protiprávneho vydania z dôvodu obžaloby v treťom štáte, ktorá je v rozpore so zákazom dvojitého trestu, a preto odporuje právu Únie, znemožnený, možno odstrániť len takýmto extenzívnym výkladom pôsobnosti článku 21 ods. 1 ZFEÚ. Okrem toho ochrana pred protiprávnym vydaním, ktorá vyplýva z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo 6. septembra 2016, C-182/15 (Aleksi Petruhin/Latvijas Republikas Generalprokuratura, ECLI:EU:C:2016:630), na základe priznania možnosti členskému štátu, ktorého štátnym príslušníkom je osoba, ktorej sa týka dokument Red Notice, vydať európsky zatykač (bod 48 citovaného rozsudku), sa nemôže uplatniť v tomto prípade, lebo zákaz dvojitého trestu práve bráni vydaniu európskeho zatykača.

15. Práva zakotvené v Charte základných práv, v tomto prípade v článku 50, treba rešpektovať aj preto, lebo členské štáty musia pri skúmaní žiadostí o zatknutie – ako bolo vysvetlené – uplatniť článok 21 ods. 1 ZFEÚ, teda právo Únie [pozri rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo 6. septembra 2016, C-182/15 (Aleksi Petruhin/Latvijas Republikas Generalprokuratura), ECLI:EU:C:2016:630, bod 52)].
16. Článok 54 DVSD v spojení s článkom 50 Charty výslovne stanovujú nielen zákaz ďalšieho trestu, ale aj zákaz ďalšieho stíhania vo všetkých zmluvných štátoch Schengenskej dohody. O právoplatné odsúdenie v zmysle týchto ustanovení ide podľa judikatúry SDEÚ aj v prípade zastavenia konania podľa § 153a ods. 1 prvej vety StPO po splnení uložených povinností (rozsudok SDEÚ z 11. februára 2003 v spojených veciach C-187/01 a C-385/01, Hüseyin Gözütok [C-187/01] a Klaus Brügge [C-385/01], bod 27 a nasl.).
17. Podľa článku 8 ods. 1 smernice (EÚ) 2016/680 je spracúvanie zákonné iba vtedy, ak je založené na práve Únie. Smernica (EÚ) 2016/680 má navyše podľa jej odôvodnení 2 a 93 chrániť „základné práva a slobody“ fyzických osôb. Podľa odôvodnenia 25 smernice (EÚ) 2016/680 sa majú „základné práva a slobody“ výslovne dodržiavať aj pri výmene informácií s Interpolom. Článok 54 DVSD a článok 50 Charty sú súčasťou práva Únie a článok 50 Charty predstavuje základné právo zakotvené v práve Únie. Je pravda, že Charta je podľa jej článku 51 ods. 1 prvej vety určená pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. Členské štáty však v tomto zmysle vykonávajú právo Únie aj pri preberaní smerníc [rozsudok SDEÚ z 5. apríla 2017, C-217/15 a C-350/15 (Baldetti), bod 16; rozsudok veľkej komory SDEÚ z 26. februára 2013, C-617/10 (Åkerberg Fransson), bod 25].

18. Spracúvanie v zmysle článku 8 ods. 1 smernice (EÚ) 2016/680 teda môže byť zákonné iba vtedy, keď je v súlade s článkom 54 DVSD a článkom 50 Charty, ako aj článkom 21 ZFEÚ.
19. Prenos žiadosti o zatknutie a vydanie v podobe dokumentu Red Notice je spracúvaním osobných údajov v zmysle smernice (EÚ) 2016/680.
20. Podľa článku 2 ods. 1 v spojení s článkom 1 ods. 1 smernice (EÚ) 2016/680 sa táto smernica vzťahuje na spracúvanie osobných údajov „na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií, vrátane ochrany pred ohrozením verejnej bezpečnosti a predchádzania takémuto ohrozeniu“.
21. Podľa článku 3 bodu 1 smernice (EÚ) 2016/680 sú osobnými údajmi v tomto zmysle akékoľvek informácie týkajúce sa identifikovateľnej fyzickej osoby. Spracúvaním v tomto zmysle je podľa článku 3 bodu [2] smernice (EÚ) 2016/680 operácia alebo súbor operácií „s osobnými údajmi alebo súbormi osobných údajov, napríklad získavanie, zaznamenávanie, usporadúvanie, štruktúrovanie, uchovávanie, prepracúvanie alebo zmena, vyhľadávanie, prehliadanie, využívanie, poskytovanie prenosom, šírením alebo poskytovaním iným spôsobom, preskupovanie alebo kombinovanie, obmedzenie, vymazanie alebo likvidácia“, bez ohľadu na to, či sa vykonávajú automatizovanými alebo neautomatizovanými prostriedkami.
22. Tieto podmienky sú v prejednávacom prípade splnené. Prenos údajov obsiahnutých v dokumente Red Notice do vnútroštátnych pátracích systémov slúži na stíhanie trestných činov alebo na výkon trestných sankcií, avšak pre tretí štát. Ide o informácie, ktoré sa týkajú identifikovateľnej fyzickej osoby. Proces prenosu predstavuje uchovávanie údajov. Ďalej v ňom spočíva využívanie osobných údajov, keďže tieto údaje vo vnútroštátnom pátracom systéme slúžia ako základ pre vyšetrovanie na účely zatknutia a prípadne vydania osoby tretiemu štátu.
23. Ak je však spracúvanie zákonné iba vtedy, ak je zlučiteľné s článkom 54 DVSD a článkom 50 Charty, ako aj článkom 21 ods. 1 ZFEÚ, pátracie žiadosti by sa museli v členských štátoch vymazať. Článok 7 ods. 3 smernice (EÚ) 2016/680 v tejto súvislosti stanovuje, že ak sa zistí, že došlo k prenosu nesprávnych osobných údajov alebo že osobné údaje boli prenesené nezákonne, musí sa to bezodkladne oznámiť príjemcovi. V takomto prípade sa osobné údaje musia opraviť alebo vymazať alebo sa spracúvanie obmedzí v súlade s článkom 16 smernice (EÚ) 2016/680. K tomu však nedochádza.
24. Interpol totiž nevymazáva tieto údaje. Je pravda, že všetky členské štáty sú súčasťou Medzinárodnej organizácie kriminálnej polície (Interpol). Na plnenie svojho poslania Interpol prijíma, uchováva a rozosiela osobné údaje s cieľom pomáhať príslušným orgánom predchádzať medzinárodnej trestnej činnosti a bojovať proti nej. „Preto je vhodné posilniť spoluprácu medzi Úniou

a Interpolom podporovaním efektívnej výmeny osobných údajov a pritom zabezpečiť dodržiavanie základných práv a slobôd týkajúcich sa automatizovaného spracúvania osobných údajov. Pri prenose osobných údajov z Únie Interpolu a krajinám, ktoré delegovali členov do Interpolu, by sa mala uplatňovať táto smernica, najmä ustanovenia o medzinárodných prenosoch. Táto smernica by sa mala uplatňovať bez toho, aby boli dotknuté osobitné pravidlá stanovené v spoločnej pozícii Rady 2005/69/SVV a rozhodnutí Rady 2007/533/SVV“ [odôvodnenie 25 smernice (EÚ) 2016/680].

25. Nie je zrejmé, že by došlo k vykonaniu článku 40 smernice (EÚ) 2016/680 (Medzinárodná spolupráca na účely ochrany osobných údajov), a spolková vláda ho podľa príslušného stanoviska žalovaného dokonca ani nechce vykonať. Podľa tohto ustanovenia by sa vo vzťahu k medzinárodnej organizácii, akou je Interpol, museli prijať primerané opatrenia s cieľom
- a) vytvoriť mechanizmy medzinárodnej spolupráce na uľahčenie účinného presadzovania právnych predpisov na ochranu osobných údajov,
  - b) poskytovať vzájomnú medzinárodnú pomoc pri presadzovaní právnych predpisov na ochranu osobných údajov, a to aj prostredníctvom podávania oznámení, postupovania sťažností, pomoci pri vyšetrovaní a výmeny informácií, pričom sa uplatnia primerané záruky ochrany osobných údajov a iných základných práv a slobôd,
  - c) zapájať príslušné zainteresované strany do diskusie a činností zameraných na podporu medzinárodnej spolupráce pri presadzovaní právnych predpisov na ochranu osobných údajov,
  - d) podporovať výmenu a dokumentáciu v oblasti právnych predpisov na ochranu osobných údajov a praxe v tejto oblasti, okrem iného v oblasti sporov o právomoc s tretími krajinami.
26. O tom nie je nič známe.
27. Článok 36 smernice (EÚ) 2016/680, ale aj článok 37 smernice (EÚ) 2016/680 upravujú len prípad prenosu osobných údajov Interpolu. ***Opačný prípad prenosu osobných údajov zo strany Interpolu členským štátom*** nie je v smernici (EÚ) 2016/680 upravený. Smernica (EÚ) 2016/680 teda obsahuje medzeru v právnej úprave, ktorú treba vyplniť. Ak Interpol napriek zákazu dvojitého trestu vykoná prenos osobných údajov obsiahnutých v dokumente Red Notice všetkým členským štátom a nezabezpečí bezodkladné vymazanie údajov, vnútroštátny súd má značné pochybnosti o spoľahlivosti medzinárodnej organizácie Interpol, pokiaľ ide o právo na ochranu osobných údajov. Táto nespoľahlivosť vedie v konečnom dôsledku k otázke, či členské štáty z dôvodu neexistencie primeraných záruk na strane Interpolu nemajú v tomto smere úplne upustiť od spolupráce s Interpolom, lebo len tak možno zaručiť slobodu pohybu v rámci voľného pohybu na území Európskej únie. Len tak totiž Únia môže celkom zjavne vytvárať priestor slobody a zaručiť slobodu pohybu jednotlivca (pozri článok 67

ZFEÚ). Keďže celkom zjavne nedošlo ku koordinácii dokumentov Red Notice v rámci EÚ, ako aj vzhľadom na neexistenciu jednotného právneho rámca možno slobodu občanov členských štátov zaručiť len vystúpením z Interpolu.

28. Úvahy uvedené v odôvodnení 64 smernice (EÚ) 2016/680, podľa ktorých úroveň ochrany fyzických osôb stanovená Úniou na základe tejto smernice by nemala byť ohrozená, keď sa osobné údaje prenášajú z Únie prevádzkovateľom alebo iným príjemcom v tretích krajinách alebo medzinárodným organizáciám [pozri tiež článok 35 ods. 3 smernice (EÚ) 2016/680], a to ani v prípadoch následného prenosu osobných údajov z tretej krajiny alebo medzinárodnej organizácie prevádzkovateľom v rovnakej alebo inej tretej krajine alebo medzinárodnej organizácii, musia platiť aj pre osobné údaje, ktoré tretia krajina alebo medzinárodná organizácia – v tomto prípade Interpol – prenáša členským štátom Európskej únie. V opačnom prípade ***vôbec nie je zaručená úroveň ochrany, ktorú zaručuje smernica (EÚ) 2016/680.***
29. Príslušná koordinácia by bola možná aj v tom zmysle, že členský štát sa s ostatnými členskými štátmi dohodne na zaobchádzaní s takým dokumentom Red Notice vo verbálnej nóte, čo však žalovaná v prejednávanom prípade [*omissis*] práve nechce.
30. V opačnom prípade by sa muselo zabezpečiť, aby členské štáty smeli ďalej spracúvať údaje, ktoré štáty, ktoré nie sú zmluvnými štátmi DVSD, v rámci Medzinárodnej organizácie kriminálnej polície (Interpol) uviedli v červenom obežníku (dokument „Red Notice“), len vtedy, ak štát, ktorý nie je členským štátom EÚ, týmto červeným obežníkom rozšíril žiadosť o zatknutie a vydanie a požiadal o zatknutie, pričom to neodporuje európskemu právu.
31. Výsledok prejednávaného sporu závisí od prejudiciálnych otázok. Ak sa totiž uplatní zákaz dvojitého trestu a ďalšie pátranie tretieho štátu v členských štátoch prostredníctvom dokumentu Red Notice by bolo protiprávne, všetky členské štáty by nesmeli spracúvať dokument Red Notice a sloboda pohybu žalobcu v rámci Európskej únie a schengenského priestoru by bola zaručená. To, či sa to uskutoční prostredníctvom vystúpenia všetkých členských štátov z Interpolu alebo prípadne zodpovedajúcim výkladom smernice (EÚ) 2016/680 zo strany Súdneho dvora Európskej únie, by bola v tomto smere otázka ďalšej formulácie výroku rozhodnutia.

III.

32. Prejednávaný spor spĺňa požiadavku naliehavosti (pozri článok 107 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora Európskej únie).
33. Naliehavosť vyplýva najmä z veku žalobcu. Žalobca sa narodil 17. novembra 1937 a už dovŕšil vek 80 rokov. Až do rozhodnutia v prejednávanom spore žalobca prakticky nemôže opustiť nemecké štátne územie. Od roku 2008 vedú nemecké a americké orgány činné v trestnom konaní vyšetrowanie proti žalobcovi. Žalobcu nemožno podrobiť konaniu trvajúcemu celé mesiace alebo roky, aj keď

z dôvodu dlhodobého preťaženia tohto súdu bol návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný až teraz.

IV.

34. [*omissis*]

[*omissis*]

PRACOVNÝ DOKUMENT